

Priloža „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

Štev. 6. V Ljubljani, dne 1. junija 1914. XXII. teč.

Ah, kje je?

Rastó cvetice nežne mirno
tam sredi solnčnatih poljan.
Pa grem na polje cvetno, širno
in si natrgam jih željan.

Prav rad povite dal bi mami,
vplel v kite dolge rad bi cvet;
a ni je, že počiva v jami,
v gomili dolgo vrsto let . . .

Komu potem ta šopek mali
naj dam, da vzame ga v spomin? . . .
Če jaz sem tužen, šopek zali
gotovo nima bolečin.

Ah, kje je bitje, kje je roka,
da vzame cvetke te v spomin?! —
Marija, Ti me čuj, otroka!
Podam jih Tebi, zvesti sin . . .

M—č.

Mladi junaki.

8. Postna zapoved.

Francoski pisatelj Segur nam je sporočil ta-le dogodek:

Dvanajstleten deček se je pripravljaj za prvo sv. obhajilo. Njegovi starši niso bili sicer brezbožni, pač pa so bili mlačni in zanikarni v izpolnjevanju verskih dolžnosti, niso posvečevali nedelje in se niso zmenili za postno zapoved sv. Cerkve.

Otrok se je učil v katekizmu, da je vsak kristjan dolžan izpolnjevati to zapoved, ako ni oproščen. Sklenil je, da ne bo nikdar ravnal zoper to zapoved.

Nastopni petek pridejo, kakor navadno, le mesne jedi na mizo. Ponudijo tudi njemu; pa mirno se zahvali in noče vzeti.

»Ali si bolan?« ga vpraša mati.

»Ne, mama, nisem.«

»Ali mar nisi lačen?«

»Pač, sem.«

»Pa zakaj nočeš nič jesti?«

»Zato, ker je prepovedano.«

»Kako, prepovedano?«

»Da, mama. Danes je petek, in če kdo ni bolan, mora v petek postne jedi uživati. Cerkev to zapoveduje.«

Oče postane nevoljen. »Kaj tu čvekaš?« mu zapreti. »Jej, kar se ti da, ali pa pojdi gor v svojo sobo!«

Otrok vstane, ne da bi kaj godrnjal ali kazal kako nevoljo; uboga in zapusti obednico.

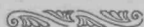
Vendar pa mu je hotela usmiljena mati skrivaj dati jesti ter mu zopet očitala njegovo smešno trmo. Toda otrok noče nič vzeti.

»Ne, mama,« reče mirno, »očetu nočem biti nepokoren. To ni bila trma ali svojeglavnost, da nisem hotel jesti mesa, marveč zato ga nisem hotel, ker je prepovedano. Oče so ukazali, da ne smem nič jesti, in to lahko izpolnim.«

Do solz je mater ganila srčnost in tenkovest-

nost otrokova; takoj gre in pove možu, kaj se je ravnokar zgodilo. Tudi njega pretrese in čudeč se sinčkovemu pogumu vzklikne: »Zares, to je otrok, ki je več vreden kot midva! Kako plemenito srce.« In takoj hiti k sinku, ga objame in mu obljubi, da bodo odslej izpolnjevali postno zapoved, kar se je tudi res zgodilo.

In kako srečnega se je čutil ta junaški otrok, ko je dan prvega sv. obhajila videl tudi svoje starše pri mizi Gospodovi.

Golobica je zagrulila . . .

Prešerno pomladnje solnce je kukalo v lepo opravljeno sobo, in bolni Anici je zadehtelo po zlati pomladi. Kri ji je stopila v glavo in lica so ji nalahno zardela . . . Morda prinese cvetoča vesna tudi njej radost in veselje in — zdravje . . .

Upanje se je porajalo v deklici. Oprla se je z belimi ročicami ob blazino in poizkusila je sedeti na postelji. Toda odprla so se natihem vrata in skrbna mamica je po prstih stopila v sobo.

»Anica, lezi, da se ne prehladiš!«

In deklica je zopet nagnila glavo na blazine. Kri ji je tedaj izginila z obraza, lica so pobledela in belela kakor kararski marmor. Dihnila je globoko, pa ni bilo potrebne sape. »Mamica!«

»Počij, Anica . . . Zdravnik je strogo zapovedal.«

»Saj me ne boli tako zelo . . . Samo eno željo, mamica!«

»Ubogaj, srček!«

In deklica je utihnila. Mamica je pa šla po stol k mizi in prisedla k postelji. Vse je bilo žalostno, tiho, kakor da je umrla pomlad, kakor da ne sveti več zlato solnce skozi okno. Samo lepa bela ura na steni je tiktakala mirno in svečano. In lepe svetniške podobe v umetniških okvirih so zrle otožno po sobi. Pomladnje solnce je pa še vedno gledalo prešerno skozi okno in se smejalo . . . smejalo . . .

»Mamica!«

Deklica je uprla svoje mile, zaupljive oči v bledo, skrbipolno lice blage mamice. Tako proseče so bile te oči, da se jim ni bilo moči ustavljati. In mamica je vprašala hčerko:

»Kaj ti je, ubožica?«

»Mamica... prvo sveto obhajilo bodo imele součenke, jaz pa — — — mamica!«

Zaihtela je Anica prebridko... Solnce se je skrilo za oblaček, in po sobi je otemnelo, ker niso več pomladnji žarki silili skozi svetlo okno. In Anica je zopet vzdihnila globoko. O, da bi se naužila svežega zraka, ki dehtí po pomladi in po cveticah. Toda vedno jo je zbolelo, ako je dihnila globoko. Zato je dihala vedno mirneje... vedno tiše... Pa boleost ni hotela prominuti. In na Aničina bela ličeca se je prikradla majhna in tenka gubica — znak bolečin...

Mamica je opazila tisto majhno, tenko gubico, in solze so ji zalile oči. Toda otrla si je upala lica in je šla po ateja v delavnico.

Anica pa je dihala med tem vedno bolj mirno... mirno... Njene tužne oči so zrle nekam v daljo; gledale so topo in brezizrazno. Naposled pa so se zaprle... in Anica je zasanjala o angelcih v nebesih in o svetem Miklavžu.

Tiho je bilo v sobi. Le Aničino mirno dihanje je motilo grobno tišino, in bela ura na steni je tik-takala enakomerno.

Tudi zunaj je bilo popolnoma tiho, in niti vozovi niso drdrali po beli cesti preko hiše. Zato je Anica-bolnica spavala sladko, trdno... Toda — izkušeni ljudje pravijo, da tako spanje ne pomeni dobrega pri bolniku.

Pa so se odprla spet čisto natiho vrata v sobico in atej in mamica sta vstopila. Mamica si je brisala objokane oči, atej pa je gledal zamišljeno v bolnico. In nato je atej nekaj pošepetal mamici na uho — in odšla sta iz sobe tiho, kakor sta prišla. Anica pa je spančkala mirno in sladko.

Pol ure nato se je vzbudila deklica iz sanjic. Začudeno je zrla po sobi, in prijetno ji je bilo, ker je vladala sveta tišina vsepovsod. Samo posteljna obleka je zašumela, ako si je hotela popraviti glavo in lepe črne lase. Sicer vse mirno ... tiho ...

In posijalo je solnce izza belega oblaka. Radostno je pokukalo skozi okno in začrtalo šest svetlih četverkotnikov po tleh. In tedaj je nekje pozvončalo, in zvončalo je vednonaprej ...

Anica, Anica, bodi vesela! Tvoje najsrčnejše in največje želje so se izpolnile: Gospod bo prišel ... Kmalu bo posetil prvič tvoje nedolžno srce ... Anica, bodi vesela! — — —

* * *

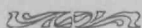
Bilo je pol ure za tem. Duhovnik in cerkovnik sta odšla. Gospod je pa ostal pri Anici, ki Ga je želela tako srčno, tako vdano ... Gotovo Mu je potožila vse svoje bolesi in težave, zahvalila Ga za vse dobrote ter Ga prosila za ateja, mamico ... zase.

In nobene bolesi, nobene žalosti ni čutila v teh svetih trenutkih. Vse njene misli in želje so bile samo pri Njem, po katerem je hrepenela takó vroče, takó iz vse duše, kakor žejen popotnik po kozarcu studenčnice. Kaj bi skrbela zdaj za svet, če je pa Bog njen največji prijatelj? Kaj bi hrepenela zdaj po zdravju, če ji pa On zagotavlja večno življenje — in večno zdravje? Kaj bi hrepenela zdaj po cvetočih livadah in po pisanih tratah, če se ji pa odpira pogled v nebeške poljane? Kaj bi hrepenela — — — o, saj ona ne more več hrepeneti! Dosegla je vse, vse ...

Pa upre srečno dekletce svoje lepe oči nakvišku. Radostno solnce posije z vsem žarom v sobico, rože zadehte in — bela golobica priplava na okno ... in zaigrani otožno in milo — — —

Mamica zaplaka neutešljiv plač. Atej si otira solze bolesi. Dekla prižge belo svečico Anice pa ni več. Šla je z Bogom k Bogu.

A. P. Grigorjev.

Dve luči.

Bodi luč! In z jasno silo
dvoje zvezd je zasvetilo.

Prva — solnce v žarkem sevu
zemlji gospoduj podnevu.

Druga — gospoduj ponoči,
da bo cilje najti moči.

Ko je Stvarnik ga obdaril,
solzni dol se je ožaril,

razveselil in zasmeljal,
da ne bo več luči žejal.

O ti Solnce v sladki veri!
Dan noben te ne premeri.

Višje kakor druga solnca,
nimaš kraja, nimaš konca.

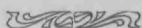
Bližje kakor solnca druga,
v Tebi vtone vsaka tuča.

O ti Zvezda v noči črni,
vse nam poti posrebrni!

Čez dobrave in domove
tvoja živa luč naj plove!

Kam ste verzi šli krilati?
Kdo sta oni zvezdi zlati?

Ono Solnce — Evharistija!
Ona Zvezda je — Marija!
Silvin Sardenko.

Šmarnični oltarček

Bilo je eno tistih poznih pomladanskih popoldni, ko človek ne more strpeti v zaduhli sobi. Zlato solnce je preveslalo že nad polovico svojega pota po nebesnem svodu in se je obračalo proti pravljicnemu Ljubniku, v čigar osrčju že od pamtiveka klepeče velik mlin, do katerega najdejo skrivno pot samo najpredrzejši pastirji.

Devetdesetletna starka mi je pripovedovala, da je v teh podzemeljskih duplih našla zavetišča pred Napoleonovimi četami ona in vsi njeni sosede, a da so trpeli hudo lakoto, kajti ves živež jim je bil pošel in hraniti so se morali le z lojevimi svečami, ki so jih vzeli s seboj za razsvetljava podzemeljskih prostorov.

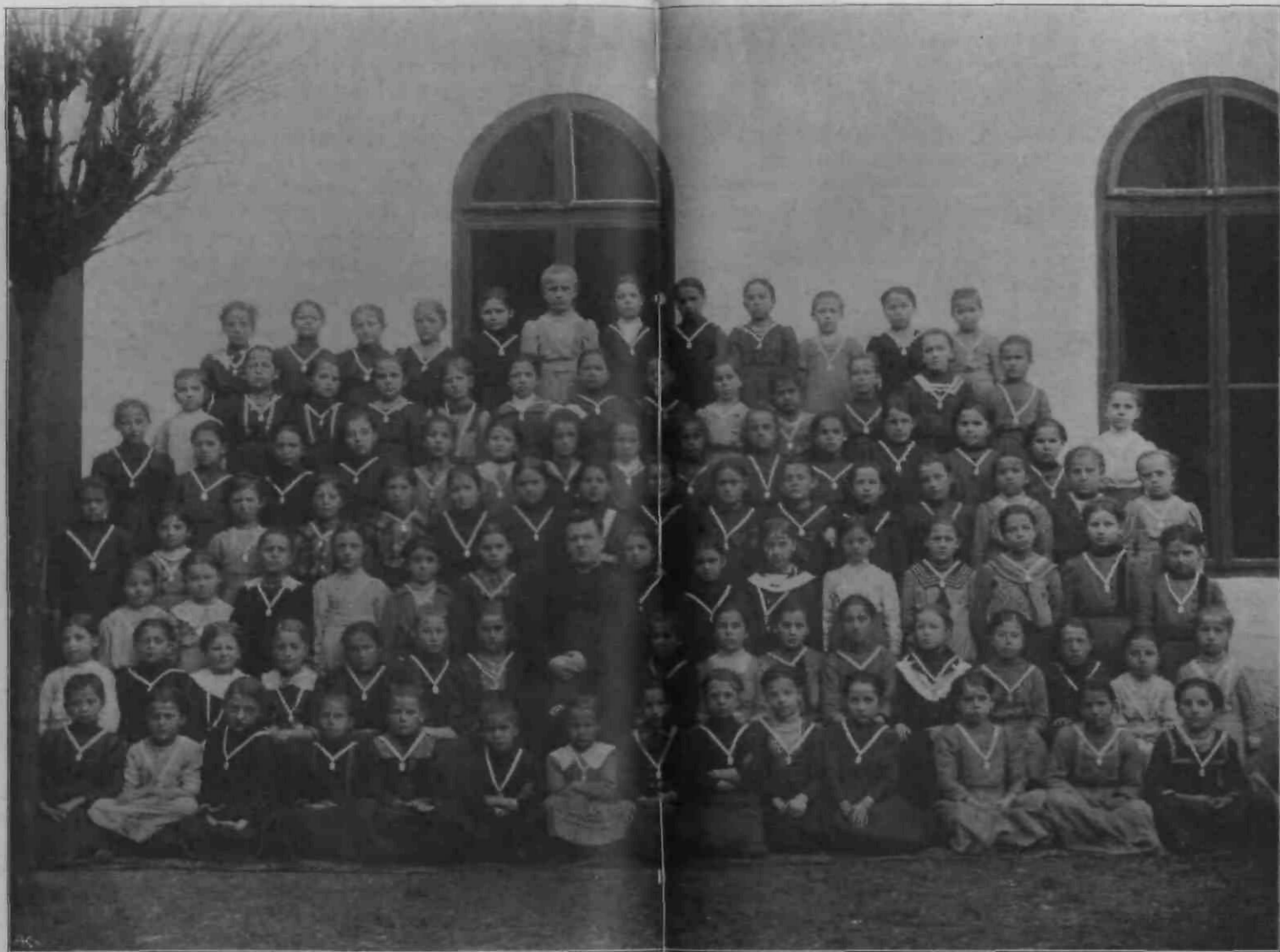
A kdo se bo danes mudil s takimi spomini! Ne,

danes ni časa zanje, kajti vsa narava se pripravlja na slavnosten sprejem. Polje, livade in log so ogrnili svetlozelen plašč, vezen z bujnopisanimi cveticami. Črešnje, češplje in češminj razširjajo vonj, da ti dviga vzradoščena prsa. Solnce se potaplja — zatone. Še enkrat oblije razorane Grintavce s sramežljivo rdečico, nato pa leže, utrujeno od štirinajsturnega teka, k mirnemu počitku. In na zapadnem nebu se razgrne čarobna zarja, kakor bi mati odela z dragoceno preprogo svoje ljubljeno, zlato dete.

Sredi neba, prav nad tvojo glavo zasveti svetlobledi krajec. Tik njega zažari večernica, podoba One, ki je Kraljica prebujene, prelestne narave. Na prostranem dvorišču, tam, kjer se je še pred 21 leti dvigal mogočen, štirioglat stolp s temnimi, ozkimi celicami za zločince, stoji deklica in zre proti čarobnemu nebu. Kmalu se ji pridruži druga in tretja in četrta — cela gruča jih je že. Zamišljene zró proti nebu in štejejo zvezde, ki jih ravno zdaj prižiga nevidna roka. A glej, gojenke prihajajo zopet, prihajajo z raznobarnimi balončki. Urejena vrsta se spotegne in se vije po dvorišču proti drevoredu. Sredi med njimi stopajo štiri Marijine hčerke in neso z baržunom in cvetjem okrašen prestol, na katerem stoji kip Brezmadežne. »Ave, ave, ave Maria!« doni proti nebesom, kjer kraljuje Ona, ki jo gojenke imenujejo Kraljico in Mater svojega zavoda. Sprevod dospe v drevored, kjer se dviga preprosta Lurška kapelica, in vanjo postavijo Marijino soho. Med navdušenim »Ave« švigajo skozi goste lipove vrhove proti nebu zelene, rdeče in višnjeve rakete, noseč otroški pozdrav nebeški Materi.

Preprosto slovesno se obrne deviški sprevod nazaj proti starodavnemu gradu. V njihovih rokah ugasnejo lučce, na nebu pa jih zaplamtí tisoč in tisoč. Tiho in nevidno razpne noč svoje krilo nad prebujeno naravo, tiho in nevidno objame zavod in samostan in ju zaziblje v blagodejno spanje Bogu vdanih src. Le tam na voglu sivega zidovja odseva medla svetloba večne luči, ki brli pred Kraljem nebes in zemlje.

Nevidno, neslišno, kakor je noč legala na zemljo, vztrepeta tam na daljnem jutru zora, ki postaja svetlejša in svetlejša. Zvezde ugašajo, le ena še zre v svit deviškega jutra, čigar dih mi vzbuja že davno zabrisano sliko.

Marijin vrtec v Škojji Loki.

Zvečer pred prvim majnikom je bilo, ko so vzcvetele prve šmarnice ob robu bukovega loga. Trgala sem jih, preprosta deklica, da jih ponesem tja v znamenje, ki stoji prav ob razpotju. Zamišljena, kako bi mogla dostojno okrasiti kip presladkega Srca Marijinega za Marijin mesec, se bližam kapelici. A glej, na klopi pred njo kleči neznana mestna dama, globoko zatopljena v pristrčni molitvi.

Sramežljivo postojim v precejšnjem razdalju. Ni me opazila. V tem zlije svoja čuvstva v poluglasni spev: »Ti moja Mati, jaz Tvoj otrok.« Kot očarana sem strmela. A dama se dvigne, se okrene, kakor bi pogledovala za nekom, ki ga je pač morala tu pričakovati, kajti razven njenega je ležal še en zavojček na klopi. Mesto pričakovanega zagleda mene. Rdečica me oblije, ker sem jo nepoklicana opazovala v njeni pobožnosti. A dama me prijazno vpraša, kaj nameravam s šmarnicami. Ko ji razodenem, da bi čim lepše hotele okrasiti kapelico, tedaj hipoma odveže svoj zavojček, v katerem je imela najličnejše okraske. V malo trenutkih je Marijina podoba zablestela v nenavadnem nakitu, lično razvrščenem, da mi je oko kar strmelo. Šopek mojih šmarnic je postavila dama tik pred noge Materi božji, kakor bi bile vzrastle iz postavka. Nato se mi je prijazno nasmehnila in pripomnila: »Glej, kako lepo krasijo Marijo rožice, ki si jih natrgala.«

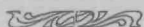
V tem se približa po kolovozu, ki pelje iz gozda, slok gospod z nežno deklico. Po medsebojnem pristrčnem pozdravu sem sklepal, da je moral biti oče. Ko pa gospod ogleda znamenje, začuden vzklikne: »Kako, tu v vasi tako okusno okrašena kapelica?!« — »Kajne,« pravi dama, »kako lepo, kako krasno! Kdo bi pripisoval tako preprosti deklici toliko nežnost?« in pri tem pogleda name, ki sem pobirala odrezke svilnatega traku, ki je bila z njim dama velefino ovila kozarec s šmarnicami.

Osramočena in začudena vsled nezaslužene pohvale sem se ozrla v gospoda in nato v damo, da bi povedala, kdo je vse to naredil, toda beseda mi je kot očarani zastala, kajti dami je sijal obraz v nepopisni milobi one vzvišene svetosti, ki dela dobro, blaži in osrečuje, a za vse to ne pričakuje pohvale, se ji spretno odtegne v

vzvišeni zavesti, da je dobro delo res dobro delo le takrat, ako se edinole Bogu daruje. V tem trenutku se mi je zdelo, da je v njenih očeh zasijala rajska lepota njene plemenite duše, da se je nebo samo ljubeznivo nagnilo čeznjo in jo oblilo z ono nadnaravno lepoto, ki razveseljuje čelo božje oko. Tedaj je bilo, ko sem prvi-krat vzljubila tiho čednost, čednost, ki je najsrečnejša tedaj, ko vé zanjo edinole Bog.

In neznana trojica je ostavila znamenje in odšla proti mestu. Meni pa je še dolgo vsaka večerna zarja vzbujala spomin na nadnaravni blesk, ki sem ga oni večer videla razlitega po licu plemenite dame.

S. C.

Marijin vrtec v Škofji Loki.

(K sliki.)

V »Angelčku« od marca ste brali o našem novo-ustanovljenem Marijinem vrtcu. Danes pokažem mladim čitateljem sliko vseh 100 cvetk vzcvetelega vrtca. Le dobro si jih oglejte!

Najmanjšo, ki sedi pri nogah gospoda voditelja, gotovo že poznate. To je tista pridna učenka, ki vselej prva skuša č. sestro učiteljico razveseliti, ako so se morali razjeziti nad drugimi učenkami. In veste, kako izkuša pomiriti opravičeno nevoljo svoje dobre učiteljice? Svojo modro glavico nasloni na klop in si jo zakrije z rokami, tako da skozi prstke kuka na učiteljico in jim pritajeno šepeče: »Ali ste še hudi?« Potem pa zopet prekriža lakti, kakor jo tudi tukaj vidite naslikano.

Onole v zadnji vrsti vam popišem, da jo boste vsi najpridnejši »Angelčkovi« čitatelji posnemali. Kakor več drugih, hoče tudi ta, ako le mogoče, vsak dan pristopiti k sv. obhajilu. Do šole in do cerkve pa ima od doma skoro uro hoda. Tešč pa tudi ne more ostajati do opoldne ali celo do ene popoldne. In kaj si je izmislila brihtna glavica? Svojo dobro mamico je naprosila, da ji vsako jutro napolnijo precejšnjo steklenico z gorško kavo ali s kuhanim mlekom in da ji odrežejo velik kos kruha. Vse to vtakne h knjigam v torbico, potem pa hajdi k šolski

sv. maši, pred katero prejme sv. obhajilo. Po končanem sv. opravilu pa hitro v šolo, kjer še pred poukom slastno použije svoj zajtrk.

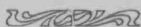
Kajne, tako je pa že mogoče ubogati sv. Očeta, ki želijo, da bi že tudi otroci vsak dan pristopali k mizi Gospodovi. In res, ta njena iznajdba ni ostala osamljena. Tudi med najmanjšimi bi našli v torbica h s kavo ali z mlekom napolnjene steklenice.

Tako delajo pa samo oddaljene učenke. Zdaj pa poiščite na sliki mestne deklice! Tem pa ljubeče pobožne matere doma pripravijo skodelico shlajenega zajtrka. Ko mašnik zaužije sv. obhajilo, tedaj se dvignejo one mestne deklice, ki so pred sv. mašo prejele angelski Kruh, da po prstih odidejo domov in zaužijejo skromno okrepčilo.

Vendar vse ne prejemajo vsak dan sv. obhajila; toda le malo ali nič ni takih v Marijinem vrtcu, ki bi se vsaj vsako nedeljo in vsak praznik ne približale Gospodovi mizi. In ker tolikokrat pijejo iz studenca milosti in modrosti, zato so pa tudi v šoli najboljše učenke.

Zdaj jih pa ne smem več hvaliti, da jim prevzetnost ne zatemni otroško preprostega ličeca, kajti mnoge od njih tudi same z veseljem prebirajo »Vrtec« in »Angelčka«.

S. C.

Mali Kristofor.

Otroški igrokaz v štirih slikah. Spisal Bogumil Gorenjko.

Četrta slika.

Polgospoška soba pekova.

Prvi prizor.

Pek sedi v naslonjaču, njegova žena pospravlja in briše prah z mize in ureja stole.

Pek. Dobrega učenca smo dobili, tega Janeza. Tako ga imam rad, kakor bi bil moj!

Žena. In kako je pobožen in pošten!

Pek. Nič se ne bojim, če ga pošljem samega v pekarijo ali prodajalno. Prej nam je pa zmeraj kaj zmanjkalo.

Žena. In kako rad ima Tončka, in Tonček nje ga! Kaka prijatelja sta si! Naš bi bil najrajši vedno pri njem, in on bi ga najrajši tudi kar v žepu nosil s seboj.

Pek. I, saj vidim, že na vse zgodaj gre z njim, ko raznaša kruh. In zvečer, ko mesimo, ni nikdar zaspan, če Janez kaj pripoveduje.

Žena. I, nedolžna srca se vedno ljubijo. Janez je pa res še ves nedolžen. — Njegova mati mi je pripovedovala, ko ga je pripeljala, kako si je želel, da bi postal duhovnik. Ko je pa umrl oče, seveda ni bilo zasiužka, pa se je moral iti učiti rokodelstva.

Pek. Škoda, tako dobrega srca je. Dober duhovnik bi postal. E, revščina marsikomu prečrta načrt!

Drugi prizor.

Prejšnja, Janez, Tonček.

Janez (pride s Tončkom v sobo). Dobro jutro; danes sva pa brz raznesla kruh.

Pek. Si že priden, Janez! Daj, stopi zdaj v prodajalno in uredi pecivo po predalih!

Janez. Takoj! (Odide.)

Tonček. Mama, danes so pa tri ženske rekle Janezu, da je Krištof.

Žena. Zakaj so mu pa rekle tako?

Tonček. Mene je nesel na rami, da sva bolj hitro obrala hiše, pa so se smejale tri ženske, pa so rekle, da je Janez Krištof. Da je en mož, ki se je pisal Krištof, ravno tako nesel Jezuščka, kakor mene nosi Janez, so rekle.

Pek (vstane in se zasmee). He-he, kaj je pa Janez rekel?

Tonček. Je rekel, da bi bil rad Krištof, da bi nosil Jezusa pri oltarju — in kmalu bi bil jokal.

Žena. O, še zdaj upa, da bo kdaj duhovnik!

Pek. Veš kaj, zlata je vreden ta otrok! Jaz bi mu precej pomagal, čeprav nimamo sami dosti — dobro delo pa ne ostane nikdar brez plačila.

Žena. Res je, vreden je Janez vse ljubezni. Daj ga v šole! Kako prav bi prišlo tudi za našega: lahko bi ga Janez poučeval. Ne bi stalo toliko in celo življenje bi nam bil Janez hvaležen. In tudi Bog bi bil vesel takega dobrega dela.

Tonček (objame očeta okrog kolen). Oh, dajte ga, oče; ubogajte mamó!

Pek. Vprašal bom Janeza in mu pomagal. Tonček, steci po Janeza!

Tonček (steče). Janez, Janez, hoj!

Tretji prizor.

Prejšnji, Janez.

Pek. Zakaj ne bi naredil človek veselja siroti, če ga lahko naredi? Vesel sem, glej, žena, tega sklepa!

Žena. Prav imaš! Vsako dobro delo prinese blagoslov v hišo! Samo Tončka nama je Bog dal. Dovolj bomo imeli, če tudi Janeza izšolava.

Tonček (pripelje Janeza za roko).

Janez. Kaj pa želite, mojster?

Pek. Janez, danes si bil pa Krištof, kaj?

Janez (sramežljivo povese oči). Da, tri ženske so tako rekle, ker sem nesel Tončka.

Pek. Pa mi je zdaj rekel Tonček, da bi bil ti rad Krištof! Da bi rad nosil Jezuščka!

Janez (v zadregi). Zmeraj sem mislil, da bom kdaj duhovnik. — Pa zdaj, ko so umrli oče — včasih sem mislil, in oče so rekli, pa so umrli. (Si obriše solzo.)

Pek. Glej, Janez, rad te imam! Kot svojega sinčka te imam rad, ker si dober in priden. Če pa res hočeš biti duhovnik, ti bom pa jaz pomagal.

Janez (gleda nekaj časa začudeno, nato pa pade na kolena). Oh, kako ste dobri, mojster!

Pek (ga dvigne). V šole boš lahko hodil in pri nas boš zastonj lahko. Včasih boš pa Tončku kaj pokazal, ki bo začel letos hoditi v ljudsko šolo.

Janez. Jaz nisem vreden tega!

Žena. Dokler bova midva živa, boš lahko med počitnicami pri nas in boš hodil tudi v šole in boš lahko postal duhovnik, da boš kdaj res nosil Jezusa.

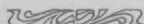
Janez. O, kako bi bil srečen! Celó življenje bi se spominjal vaše dobrote.

Žena. Pri oltarju se boš spomnil včasih naju. In tako boš nama povrnil izkazano ti dobroto!

Tonček. Pa boš tudi mene še vedno rad imel, kaj ne, Janez? In se boš tudi mene spominjal?

Janez (objame Tončka). Seveda te bom imel rad! Saj ti si mi prinesel to srečo, ti angelček moj! Radi tebe bom postal Krištof, ki bo v svojih rokah nosil Jezusa.

(Zastor počasi pade.)

Majnik je odšel.

Slavec je na grmu
svečano pesem pel,
naznanjal je po svetu,
da majnik je odšel.

Na oknu šopek šmarnic
je žalostno uvel,
ter je zemljanom pravil
da majnik je odšel.

Še štarček je na klop
pred svojo hišo sel,
da žal mu v srcu bilo,
pa majnik je odšel.

Pobožna pesem je
iz ljudstva grl donela,
a vmes je mnoga prošnja,
Devici majnika slovela.

»O, majnika Devica,
 prošnje naše vsprejmi,
 jih vzemi gor,
 pred božji stol,
 zemljanom milost vsem dodeli.«

Repniški.

Obleka.

Nedavno je mati svoje malo dete za roko vodila po blatnatih ulicah. Vedno je pazila, da bi dete v kako lužo ne stopilo. In če je bila luža večja, je celo dete vzdignila ter je v naročju prenesla, da si ni omazalo belega oblačilca.

O ljubo dete! Ti si ta otrok, ki moraš po svetu hoditi, kjer je povsod toliko blatnega. In tvoja dobra mati, ki je tolikanj skrbna za tvojo obleko, je nebeška Kraljica Marija!

Rešitev demanta št. 4.

M	Prav so rešili: Mulec Lojzek,
p t i c a	učenec III. razr. v Hočah; Hrašovec
T u r i n	Marija Pija, učenka IV. razr. pri č. se-
M i r a m a r	strah v Celju; Vrčon Alojzij, dijak v
c i m e t	Gorici; Kocmur Vitomirica in Psenič-
e n a t a	nik Anica, učenki VII. razreda pri
r	č. šolskih sestrah v Celju; Horvat Anica
	v Ljutomeru; Galovič Frančiška, Rav-
	nikar Karolina, učenki vnanje uršulin-
	ske meščanske šole v Ljubljani; Lampič Ciril in Komac Rado,
	učenca VII. razr. v Spod. Šiški; Perpar Mirjam, učenka IV. razr.
	v Gorici; Gospodarič Franc, učenec VI. razr. v Radečah pri
	Zidanem mostu; Zabret Elza, Valjavec Anka, Valjavec Mici,
	Žust Anica, Bergmann Lojzka, Ravbar Poldi, Rupret Minka,
	Jernejšek Irma, Soklič Angelica, Urbanc Menti, Strehar Ivanka,
	Kastner Gusti, Kočevar Nada, Slokar Pavla, Faganelli Anka,
	Ruter Ana, učenke uršulinske šole v Škofji Loki; Gselman Ana,
	kuharica v Mariboru; Pečar Ivan in Pompe Janko, gimnazijca,
	Doberlet Milenko, Gspan Alfonz, Jelenc Gojmir, Kham Milan,
	Lenarčič Ante, Ložar Rajko, Podkrajšek Metod, Pompe Leon,
	Korošec Ivan, Lončarič Ivan, Pust Srečko, Remec Bogumil,
	Sbrizaj Pavel, Doberlet Mijodrag, učenci c. kr. vadnice v Ljub-
	ljani; Hrovatin Marica, Gabriel Zorka, Pogačnik Marica, Fischer
	Amalija, Fatur Tončka, Vodenik Nada, Ileršič Zofka, Huber
	Zinka, Kaluža Marica, učenke samost. šole d. n. D. v Trnovem;
	Pogačnik Pavla, Šorl Pavlina, Oman Dor., Benedik Micika,
	Rant Angela, Tomažin Francka, Vrhunc Francka, Bajt Uršika,

Kozjek Angela, Šorl Micika, Jelenc Kristina, Miklavčič Francka, Florjančič Julka, Katrica, Lenčka in Ivanka Sorčan, učenke eno-razrednice v Bukovšici nad Škofjo Loko, Miklavčič Minka, Rupar Anica, Ivanka in Marinka, Kalan Minka in Julka, Oblak Ivanka, Mastar Ivana, Pečnik Micica, Šubic Romana, Primožič Terezinka, Eržen Marica, Peternelj Albina, učenka zunanje uršulinske šole v Škofji Loki; Kovač Stanislav, učenec III. razr. v v Skalalah pri Velenju; Malavašič Antonija, Križaj Tončka, Trček Marija, Brenčič Ivana, Lukančič Antonija, Jurca Ivana, učenke v Rovtahn; Kranjc Franc v Dobcu pri Begunjah; Starman Julka in Uršič Zora, učenki v Sp. Šiški; Pustišek Mihael, Zdole—Kozje; Topolnik Marija, Herzog Ela, Straus Marija, Gottlich Marijeta, Skuhala Lojzika in Slekovec Franica, učenke VI. razr. pri Sv. Križu na Murskem polju; Draksler Marica, Bakšič Marija, Cegnar Josipina, Križ Ljudmila, učenke VII. razr. v Sp. Šiški; Benedik Janko, Bogomila in Marija, učenci na Bledu; Hladnik Antonija, Kogovšek Matilda, Kavčič Marija, Križaj Frančiška, Kunc Marija, Petkovšek Ivana, Trček Marijana, učenke v Rovtahn; Brumen Anton, Križan Alojz, Prelog Janez, Slavič Ludvik, učenci VI. razr. pri Sv. Križu na Murskem polju; Fajfar Marijana, učenka III. razr.; Bernard Marija in Levičnik Pavlina, učenki IV. razr. v Šmartinu pri Kranju; Toplikar Rafaela, učenka VIII. razr. pri Sv. Jakobu v Ljubljani; Mervar Marijan, učenec II. razr. v Novem mestu; Obed Zofi, učenka III. razr.; Kovač Franci in Mirko, učenca IV. razr. v Novem mestu; Budna Ferica, Splichal Stinka, Obed Pepca, učenke mešč. šole d. N. D. v Šmihelu pri Novem mestu; Zwitter Franz, Skalicky Bogoslav, učenca II. razr. v Novem mestu; Draksler Viktorija, učenka VIII. razr. v Sp. Šiški; Huss Jelica, učenka III. razr. uršul. šole v Ljubljani; Rak Franc, učenec II. razr. v Št. Petru pri Novem mestu; Volk Vida, učenka III. razr. v Podgradu v Istri; Sterden Berta in Pogač Marica, učenki IV. razr. v Ribnici na Pohorju; Perko Pavla, učenka VI. razr. v Idriji; Šeško Ivan, Brdo pri Planini (Štaj.); Veselko Marija, učenka IV. razr., in Veselko Franc, učenec III. razr. v Središču; Leskovic Franc, Švigelj Fedor, učenca c. kr. vadnice v Ljubljani.

Odgovor na šaljivo vprašanje št. 4.

Glumač, ki hodi po vrvi ali žici.*

Prav so odgovorili: Horvat Anica v Ljutomeru; Zabret Elza, Valjavec Anka, Valjavec Mici, Žust Anica, Bergmann Lojzka, Ravbar Poldi, Ropret Minka, Jernejšek Irma, Šoklič Angelica, Urbanc Menti, Strehar Ivanka, Kastner Gusti, Kočevar Nada, Slokar Pavla, Faganelli Anka, Rutar Ana, učenke uršulinske šole v Škofji Loki; Gselman Ana, kuharica v Mariboru; Benedik Janko, Bogomila in Marija, učenci na Bledu; Skalicky Bogoslav, učenec II. razr. v Novem mestu.

* Nekateri so odgovorili: »pajek«.